

защото чорбаджията трѣба да бѣде или дебелъ, или пъкъ дълъгъ. Батанъ бѣше късъ но дебелъ, сѣщо и синъ му и дъщеря му, а братъ му Драгни доволно дълъгъ, като да бѣше истегленъ изъ куча дупка. Наопаки Миху бѣше просто джудже, но и не пъкъ до толкова късъ, щото да не може да стигне шията или рогата на краденитѣ волове отъ Влашко и да ги привързва единъ о другъ. Късъ бѣше Миху но бѣше дяволъ синъ. Пие, пие въ Върбановата гръчма, мухува се, щура се, стани, заплаши си почтенно, и си иди: кога Върбанъ причете на вечера чашитѣ си, то отъ коя нѣма една, отъ коя двѣ, а тѣ сѣ отишле у Михова широкъ джобъ.

— Развали ми Върбане тая жълтица и си хвани 20 гроша за борча ми, каже Миху и хвърли жълтицата на прѣди му. Чете Върбанъ, чете, този възелъ развързува, онзи свързува, а пъкъ у Върбановата пазва възели, възели, девендесетъ и деветъ; имаше парички. — Такива пари неща, инакви дай, му вика Миху, замъ да го смая, най-сѣтнѣ Върбанъ му допълни лирата, а лирата отдавна е влѣзла пакъ обратно въ Миховъ джобъ. Ако се сѣти на часа Върбанъ, ще попита за лирата — «Хе тамъ въ онзи възелъ я свърза», ще каже сериозно честното джудже, което не даваше никогa кракъ, за да се сжмни нѣкой въ него. Върбанъ бѣше *пара делиси*, дѣто ги казватъ, по това и будала, въртѣше се какъ и да е; но тѣзи отъ хитритѣ, които познавахъ Миха, прѣговарвахъ го съ турската по-словица: «Ипсанънъ кѣса-сж, Алахънъ беля-сж.» И се пазехъ отъ него.

Още приживѣ Ибраимъ паша, настани на мѣстото си сина си Алишъ паша. Въ неговото врѣме на скоро се по-души отъ румѣнското правителство, че тайни разбойници принасятъ добитѣкъ отъ Влашко въ Турско, за което се поиска разяснение отъ Алишъ паша. Този като младъ, като не искаше да влезе въ сбутня съ съсѣдното Бала-